

Kázání: Neděle vzkříšení 2025

Kázání

Neděle vzkříšení 2025

Христос воскрес!

Воістину воскрес!

1. čtení: Izajáš 12, 2-6

2 Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má zástita a píseň, stal se mou spásou.“

3 S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy.

4 V onen den řeknete: „Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno! Uvádějte národům ve známost jeho skutky. Připomínejte, že jeho jméno je vyvýšené.

5 Zpívejte Hospodinu, neboť vykonal důstojné činy, ať o tom zví celá země!“

6 Jásej a plesej, ty, která bydlíš na Sijónu, neboť Veliký je ve tvém středu – Svatý Izraele.

2. čtení: Lukáš 24, 1-12

1 Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.

2 Nalezly však kámen od hrobu odvalený.

3 Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.

4 A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu.

5 Zachvátil je strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?

6 Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji,

7 že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“

8 Tu se rozpomenuly na jeho slova,

9 vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním.

10 Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům.

11 Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.

12 Petr se rozběhl k hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.

Včera se u nás zase po čase sešla vnoučata ze všech tří stran. Desetiletá Štěpánka se snažila zjistit, co všechno její bezmála tříletá sestřenice Rozinka už umí.

Přes zavřené dveře jsem slyšel, jak se pátačka ptá stále ještě batolete: „A jak se jmenuješ? Řekni mi, jak se jmenuješ.“ „Rozinka,“ zněla stručná odpověď. „A jak dál? Jaké je tvoje příjmení, tvoje druhé jméno?“ vyzvíдалa neodbytně Štěpánka.

Pomyslel jsem si, že tohle asi ten malej špunt ještě nedá, že se jmenuje Novotná asi vědět nebude.

Chvilí bylo za dveřmi napjaté ticho, bylo znát, že to mrňousovi v hlavičce šrotuje na plné obrátky. Na opakovaný dotaz „No jaké máš druhé jméno?“ Rozinka najednou suše odvětila: „Ježíšek.“

O loňských Vánocích se k příběhu o Josefovi, „Maliji“ a Ježíškovi ráda opakovaně vracela, a tak není divu, že se v něm ztotožnila právě s malým Ježíšem.

Tak mě napadá, že podobně to vyjádřil i apoštol Pavel, když v listu do Galácie napsal: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (2,19).

Křesťanská identita každého z nás úzce souvisí s postavou Ježíše Krista, s ním jsme ve křtu zemřeli starému způsobu života a spolu s ním byli také vzkříšeni.

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Samozřejmě bychom si nyní mohli dlouze povídat o tom, jak takový život s Kristem v sobě vlastně v praxi vypadá, ale na to teď nemáme čas.

Stačí, když jenom zmíním Ježíšovo zlaté pravidlo, které jsme si s adepty křtu připomněli na poslední přípravce: „Chovejte se k lidem tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám“ (Lukáš 6,31). Tak jednoduché to je.

Nyní ale honem k velikonočnímu příběhu, který si dnes máme vyprávět.

Nikdy předtím se nerozednívalo tak pomalu jako dnes.

Ženy, které přišly s Ježíšem do Jeruzaléma z Galileje, se nemohly dočkat ranního rozbřesku. Neustále se v duchu vracely k té hrozně páteční události. Chtěly slavit největší svátek celého roku, svátek

vysvobození národa z otroctví, a takhle to dopadlo.

Jejich učitel je mrtvý. Byl pohřbený v cizím hrobě rychle a ve spěchu, aby se to stihlo ještě před setměním. Ještě že ženy vědí, kde se hrob nachází. Musí se tam vrátit a umučené tělo, jak se sluší a patří, namazat vonnými oleji a znovu zabalit do plátna.

A také tam chtějí Mistra oplakávat. Nejenom proto, že se to má, neboť sedm dní smutku by se měly dodržovat. Ženy jsou skutečně nešťastné. Jako domeček z karet se jim zhroutil velký sen o přicházejícím novém věku, kdy už se lidé nebudou třídit podle původu, podle toho, zda je člověk mužem nebo ženou, zda má moc nebo nemá, zda je bohatý nebo chudý, zdravý či nemocný, zda patří ke správné partě nebo k té na okraji.

S Ježíšem se tahle očekávaná budoucnost stávala realitou. Uzdravování nemocných, vyhánění zlých démonů, společné hostiny s těmi, nad kterými druzí ohrnují nos. To bylo skutečné Boží království, spravedlnost a pokoj podle Božíhoustru. Bez odsuzování, ponižování, vylučování, bez nadřazování se jedněch nad druhými. Vždyť před Bohem jsou na tom všichni lidé prakticky stejně, všichni jsme dlužníci. Nemá valný smysl se neustále vzájemně poměřovat, jde o to pustit se do něčeho smysluplného, něčeho, co má budoucnost, do něčeho nadějného.

Proto jsou ony ženy nyní v Jeruzalémě. Společně se všemi, kteří s Ježíšem přišli, doufaly, že se zde Mistrova nová politika nějak prosadí.

Jenže velekněz s celou svou radou a také Herodes a Pilát nejsou na Boží kralování zvídaví, zejména teď, když kralují oni.

Proto musel Ježíš zemřít.

Ženy přicházejí ke hrobu a zjišťují, že je otevřený. Vstoupí dovnitř a nacházejí prostor prázdný. Ježíšovo tělo je pryč. Spletly si snad hrob nebo Mistra někdo odnesl jinam? A jak jsou tak bezradné, najednou se v kobce objeví dva andělé, česky poslové, a trochu vyčítavě jim připomenou, že všechno se odehrálo tak, jak o tom dříve Ježíš mluvil: „Jen si vzpomeňte!“

Řeknu vám, sestry a bratři, ještě že šli ti dva andělé zrovna okolo! Jinak by v tom hrobě ženy bezradně stály možná doteď a kdo ví, jestli bychom si dneska vůbec říkali křesťané. Co bychom si počali bez poslů dobrých zpráv!

Bez naděje totiž zbývá už jenom bezradnost, zoufalství a strach. A člověk by si potom nejraději ustlal v hrobě a jenom vzpomínal, jaké by to bývalo mohlo být, kdyby se tenkrát bývalo bylo nestalo to a to.

Ještě že nám tu a tam Bůh sesílá posly anděly! Stačí jen krátké připomenutí, malá zmínka, náznak, a nám dochází, že se litujeme naprosto zbytečně, pláčeme na cizím hrobě, že ve skutečnosti je všechno jinak a před námi je tolik možností jak život smysluplně a nadějně naplnit.

Jen je potřeba uchovat si pružnou paměť. Andělé ženy vybízejí: „Vzpomeňte si, co vám Ježíš říkal v Galileji.“ A ženy? „Tu se rozpomenuly na jeho slova.“

Víra a s ní spojená naděje má hodně co do činění s dobrou pamětí. Koneckonců, proto se každou neděli scházíme, abychom si paměť víry a naděje udrželi čerstvou.

A ženy běží ke kolegům učedníkům a sdělují o překot všechno, co právě zažily.

Ale znáte chlapy. Jsou racionální a něčemu takovému přece nebudou věřit. Namítají, že jednou Bůh všechny spravedlivé skutečně vzkřísí, ale až jednou, ne teď. Všichni dostanou nová těla a budou

na zemi žít do nejdelších časů v míru a harmonii, jaká tu od stvoření světa nikdy nebyla.

Na to je ovšem ještě čas, uvažují apoštolové v souladu s tehdejšími představami. Až teprve když nastane hrozné soužení, jaké země nepamatuje, Bůh zasáhne, potrestá zlovolníky a všechno napraví.

Nejenže si tihle nevěřící apoštolové nedokázali představit budoucnost jinak, ale, co si budeme povídat, byli to tak trochu také machisti, co podceňují ženy.

V tehdejší společnosti žádná výjimka. Ženy obecně nebyly důvěryhodné jednoduše právě proto, že byly ženy.

Na okresním soudu by jejich svědectví nemělo žádnou váhu a v novinách by jejich reportáž o prázdném hrobu nikde neotiskli.

Petrovi to ale nedá a běží ke hrobu se osobně přesvědčit.

Uvidí ho prázdný, dokonce ani žádní andělé už tam nebyli. I když, možná, že tam ještě byli, ale Petr pro ně nemá zrak. Nechce se mu vzpomínat, a tak odchází v rozpacích, protože neví, co si má vlastně o tom všem myslet.

Až když se později Ježíš před apoštoly objeví osobně, vyjde najevo, že ženy měly pravdu. Teprve tehdy apoštolové zaloví v paměti a najednou se jim to všechno poskládá pěkně dohromady, všechno začne dávat smysl.

Najednou je jim to jasné: Ježíš ono očekávané soužení lidstva podstoupil sám za všechny. Za apoštoly, učedníky, křesťany i nekřesťany, za celý svět. Vzal hrůzu posledního soudu na sebe.

Díky jeho oběti a také protože byl jako první vzkříšený k životu, začal podle všech předpovědí dávných proroků nový věk.

Věk spravedlnosti a míru, věk, kdy vládne milosrdný a spravedlivý Bůh, ne všelijací sebestřední, nelítostní a násilní Kaifášové, Piláti nebo třeba posedlí prezidenti, ať už jsou z východu nebo ze západu.

Zdá se vám to, sestry a bratři poněkud přitažené za vlasy? Zdá se vám, že to neodpovídá skutečnosti? Že svět má k dokonalosti ještě hodně ale hodně daleko?

Určitě má, zvláště v dnešní době máme pocit, jako by se dočista zbláznil. Přesto nás ale evangelium zve, abychom se ponurým hrobem současnosti nenechali rozhodit, nýbrž abychom zkusili zaostřit zrak a napnuli uši.

Třeba uslyšíme anděly, jak říkají: „Jen si vzpomeňte, co říkal Ježíš o Božím království. Není někde ve hvězdách, je mezi vámi.

Stačí mít otevřené srdce.

Ježíšovým vzkříšením věčnost už skutečně začala. Nebo jak by řekl apoštol Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

A v listu Korintským dodává: „Kde je Ježíšův Duch, tam je svoboda.“

Kdo se totiž ztotožní s Kristem, nemusí už poklonkovat mocipánům současného světa, ale ocitá se takříkajíc jednou nohou ve světě budoucím. Díky Bohu za to.

PeČ

SPCH 20. 4. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)